

вантъгъ подхвъркна, кацна на гърба на Марка и му подаде глоговия клонъ. Зарадва се сждията и захруска сладко-сладко тръна.

Започна да сжди. Разпита ги. Гарвантъгъ не отказваше, че дължи на мравката едно житено зрънце. Но забравилъ да го върне.

Марко, който дохрускваше армагана, бавно отсжди: „Мравката ще плати глоба, задето ме безпокои за такива дребни работи. А гарвантъгъ задължавамъ още това лѣто да върне зрънцето.“

Нѣмаше що — мравката прие присждата.

Качи се на самолета. Показни и гарвана. Нали сж съседни, и нали не е кривъ той, че присждата е несправедлива?

Долетѣха при брѣста и самолетътъгъ кацна до дънера му. Запълзѣ мравката да излѣзе вънъ. Гарвантъгъ изви око и я загледа. Бѣше голѣма точно колкото зрънцето, което ѝ дължеше. Поогледа я, поогледа, па току я клѣвна и глътна.

— Га-га-ха-ха-ха! Какво ще отида да се разправамъ по сждилища. Може пакъ да забравя да ѝ върна зрънцето, и тя отново да ме даде въ сждъ, — изграка той, — подхвъркна на върха на дървото и се залюлѣ на най-високото и тънко клонче.

Тотю Наневъ

ВЕЛИКДЕНЬ

Срѣднощъ звѣни... и ето разтваря се небето — и сладкъ звѣнъ отеква далеко въ ширинето.

Тържествени камбани се люшватъ надъ земята, и хоръ отъ херувими запѣва въ тишината:

„Отъ сламенитѣ хижи до царскитѣ палати — ликувайте и пѣйте и бедни и богати,

че Богъ Исусъ въвъ слава отъ мъртвитѣ възкресе, и тази вестъ небесна далече се разнесе“...

Георги Костакевъ